

Forfl. t. L. om den borgerlige Retspleie.

Dog gjælder det ikke om de Indsigelser, som ifølge deres Besskaffenhed af Retten skulle tages i Betragtning paa Embedsvegne.

Foraaaviddt Formalitetsindsigelser ikke indeholdes i Tilvarsffriftet eller Sagsffremstillingen, blive de kortelig at tilffvøe Retsbogen.

Skulde undtagelsesvis særffilt Bevisfførelse behøves, for at Formalitetsffpørgsmaal kunne afgjøres, anordner Retten det Fornødne med Hensyn til Sagens Udsættelse m. v.

§ 176.

Naar Formalitetsindsigelser ikke fremsættes, eller de, der fremsættes, ere paafjendte, ffrides der, foraaaviddt ikke Afvisning finder Sted, eller Sagen udsættes ifølge § 157, til Forhandling af Sagens Realitet.

Under denne Forhandling have Parterne at ffremstille Sagens Sammenhæng under behørig Paaberaabelse af de fremlagte Dokumenter samt at udvikle de Retsffættninger, som formenes at komme til Anvendelse, og i Henshold dertil at neblægge deres Paastande. Derhos kunne Parterne i Løbet af Forhandlingerne ffremkomme med deres Tilbud og Begjæringer om at maatte fføre Bevis for Omstændigheder, paa hvilke Sagens Afgjørelse formentlig vil komme til at bero. Derimod finder der paa dette Trin af Sagen ikke iøvrigt nogen Forhandling Sted om Bevisfførelse.

Bed Realitetsfforhandlingens Begyndelse oplæses Parternes ffkriftlig fremsatte Paastande. Det beror paa Retten, om og hvorvidt Sagsffremstillingerne iøvrigt skulle oplæses under Forhandlingerne.

§ 177.

Med Forhandlingerne fortsættes uafbrudt i det begyndte og de paafølgende Retsfføder, indtil Sagen er tilffrækkelig afhandlet. Naar dette er Tilffældet, flutter Formanden Forhandlingerne, og Sagen optages. Hver af Parterne har Afgang til i Reglen to Gange at faa Ordet.

§ 178.

Findes Sagen, efterat den i Henshold til de foregaaende Bestemmelser er optagen, moden til i det Hele eller for en Del (§§ 272 og 273) at afgjøres ved endelig Dom, affiges en saadan.

§ 179.

Fremgaar det derimod af de ffedsfundne Forhandling, at der savnes Bevis for Omstændigheder, som ville være af Betydning ved Sagens Afgjørelse, har Retten ved en Kjendelse at bestemme, hvilke disse Omstændigheder ere, uden Hensyn til om der af Parterne er fremsat Begjæringer om at ffedes til Bevisfførelse for dem eller ikke.

Kjendelsen skal med tilffrækkelig Tydelighed og Bestemthed angive, hvad der af Retten antages at skulle bevises, men den skal ikke indeholde nogen Udtalelse om, hvem af Parterne Bevisffyrden paahviler. Iøvrigt ere de i Kjendelsen indeholdte Forudsættninger om Retsfforholdets faktiske eller retlige Egenffaber ikke bindende for Retten ved dens endelige Paafjendelse af Sagen.

§ 180.

I et hertil berammet nyt Retsfføde har enhver af Parterne efter 3 Dage forud gjort ffkriftlig Meddelelse til Modparten at opgive, hvilke Beviser han ifølge den affagte Kjendelse, agter at benytte, og hvad han ved disse vil godtgjøre, i hvilken ffidste Hensende det dog bemærkes, at naar Bevis agtes fført indirekte, behøver dette blot i Almindelighed at beffrives,